

fit det Svar paa Andragendet, at Ministeriet ikke fandt Anledning til at foretage videre i den Sag, saa blev der atter indsendt et Andragende i Juni Maaned d. N. Der er intet Svar kommet, og jeg har forgjæves set efter paa Finantslovsforslaget, hvor jeg haabede at se denne Bevilling opført. Der er den ikke. Det er et af vore større Fisterleier, der er 25—30 Fistere, der have en Snes Baade, men de have ikke Plads til alle Baadene; under en Stenstorm, naar der kommer flere Fistere fra Nabo-fisterleierne, ere de nødt til at trække de halve Baade paa Land. De leve under meget uheldige Forhold, saa det vilde være heldigt, om de kunde faae dette Laan. De have forøvrigt for en Snes Aar siden bestøft 6—8,000 Kr. paa Baadehavnen, men nu kunne de ikke magte at sætte den i Stand ved egne Kræfter. Jeg ser, at der paa Finantslovsforslaget er opført paa Marineministeriets Budget en Bevilling paa 16,000 Kr. til Kristiansøe Høvdavn. Jeg vilde gjerne i Anledning af denne Bevilling og saa tillade mig at omtale, at man paa Bornholm fra Fisterens Side ikke er rigtig glad ved, at Havneafgifterne ere saa høie paa Kristiansøe. Fisterne sige, at naar de kommer ind med en Dødsbaad for at kjøbe Sild, maa de betale 2 og 3 Kroner for hver Reise, selv om de komme en halv Snes Gange om Ugen, hvorimod de, naar de komme til en privat Havn, kunne slippe med 70 Ore eller en Krone for en Uge. Man kan ikke forstaa, at Statens Havneafgifter skulle være flere Gange saa høie som Afgifterne ved de private Havne, og navnlig bliver det en trykende Byrde for de fattige Fistere, hvorfor de ønske at disse Havneafgifter kunne blive billigere.

Endelig kunde jeg ønske at udtale mig i Anledning af, hvad der staar i § 11 af Fisteriloven af 5te April 1888. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse denne Paragraf. Der staar: „Uden særlig Udkomst maa intet Fisteriredskab udsættes eller Baadbræt finde Sted nærmere end 200 Favne ved Fjordes Udmunding i Havet og henholdsvis 100 og 50 Favne ved Aærs og Bækkes naturlige eller ved Kunst frembragte Udlob i Havet eller Fjordene. Hvor Forholdenes Bestaendighed maatte gjøre det ønskeligt, kunne mindre Afstande dog fastsættes af Indenrigsministeren.“ Dengang Fisteriloven behandlede i Udvalg, foreslog jeg, at Bornholm maatte undtages fra Lovens Bestemmelser om Fersvandsfisteriet, idet vore Aær egentlig kun kunne regnes for Bække; det vilde være Gavn for Fisterne, om denne Bestemmelse ikke traadte

i Kraft for Bornholm. Jeg fit ikke Tilslutning til dette Forslag fra min Side i Udvalget, hvorimod den sidste Linie i Paragrafen blev indsat paa min Foranledning, nemlig at, „hvor Forholdenes Bestaendighed maatte gjøre det ønskeligt, kunne mindre Afstande dog fastsættes af Indenrigsministeren.“ Det har nu viist sig senere, at ved flere af vore Bække eller Aær have Gods-eierne en Slags Ørredsfælder, eller hvad man nu vil kalde det, saa at de, naar Ørrederne gaa op i Aærne, kunne tage dem næsten allesammen. Det er der ikke Noget til Hinder for; men Fisterne kunne ikke som hidtil fange Ørreder udenfor Bækkes eller Aærs Udlob, fordi at den Maade, hvorpaa de fange dem, er en anden; det er nemlig saaledes, at de ca. 50 Men fra Land opstille deres Garn eller Baad og seile derpaa med Baaden ind i Nærheden af Vandet, hvorfra de med Plumpestænger og Sten søge at drive Ørreden ud, saa at den kan gaa ind i Garnet. Dette Fiskeri kunne de imidlertid kun udføre, naar det er Fjallandsvind og stille Veir. Men Ørreden gaar helst ind i Bække og Aær, naar det er Paa-landsvind og mørkt Veir; og under saadanne Forhold kunne Fisterne ikke fange Ørreden paa den nævnte Maade.

Naar § 11 i Fisteriloven overholdes strengt, bliver Forholdet det, at Ørredfiskeriet bliver standset for Fisterne, hvorimod Gods-eierne kunne fiske Ørreder saa meget som de ville, kunne gjerne tage dem allesammen. Det forhindrer Loven ikke. Man har gjentagne Gange andraget hos Indenrigsministeren om Dispensation fra denne Paragraf med Hensyn til Afstandsbestemmelsen, men faaet Afslag. Jeg vil tillade mig at henstille til den høitærede Indenrigsminister, om der ikke i Henhold til sidste Punktum i § 11, som navnlig blev indsat for de bornholmske Fisteres Bedkommende, kunde dispenseres fra § 11, saaledes at Fisteren kunde faae noget Udbytte af Ørredfiskeriet og ikke være afstaaet deraf, medens Gods-eierne derimod nu i visse Maaneder kunne fiske Ørred saa meget de ville. Det var kun disse Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre.

Meergaard: Jeg skal tillade mig ganske kort at henlede den høitærede Indenrigsministers og det kommende Finantsudvalgs Opmærksomhed paa enkelte Forhold vedrørende den lolland-falsterste Banes Drift. Det vil maaste være i adskillige ærede Medlemmers Erindring, at der i Sommer var en Generalforsamling i det lolland-falsterste Sernbaneselskab, som i flere Henseender var